

**Κάτω με την Ευρωπαϊκή Ένωση των Αφεντικών – για
μια Εργατική Ευρώπη!**

Οι Τράπεζες Ματώνουν τους Έλληνες Εργαζόμενους

Για ένα Λενινιστικό – Τροτσκιστικό Κόμμα!

30 Μαΐου - Τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών στην Ελλάδα στις 6 Μαΐου, καθρέφτισαν την μαζική δυσαρέσκεια για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) και για τις πολιτικές πείνας που απαιτήθηκαν από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ). Τα δύο αστικά κόμματα που είχαν επιβάλλει τα μέτρα λιτότητας, το ΠΑΣΟΚ και η δεξιά Νέα Δημοκρατία, έλαβαν και τα δύο μαζί λιγότερο από το ένα τρίτο των ψήφων. Ο Σύριζα ήρθε δεύτερος πίσω από τη Νέα Δημοκρατία με 16,5 τοις εκατό των ψήφων. Ο Σύριζα, ο οποίος είναι υπέρ της ΕΕ και του ευρώ ενώ προσφέρεται να επαναδιαπραγματευτεί τους όρους του μνημονίου, καλεί για μία «αριστερή κυβέρνηση». Το ΚΚΕ, το οποίο αντιτίθεται στην ΕΕ και στο ευρώ, κέρδισε 8,5 τοις εκατό των ψήφων. Δυσοίωνα, η φασιστική Χρυσή Αυγή έλαβε 7 τοις εκατό. Με όλες τις διαπραγματεύσεις ανάμεσα στα κόμματα για να σχηματίσουν κυβερνητικό συνασπισμό να έχουν αποτύχει, νέες εκλογές έχουν προγραμματιστεί για τις 17 Ιουνίου.

Παρακάτω τυπώνουμε μια προσαρμοσμένη έκδοση ενός άρθρου από τις 5 Μαΐου, γραμμένο από τους συντρόφους μας της Σπαρτακιστικής Ένωσης Βρετανίας το οποίο δημοσιεύεται στο *Workers Hammer* No. 218 (Ανοιξη 2012). Έχουμε την ελπίδα ότι μέσα από την μαζική διανομή των πολιτικών απόψεων που εκφράζονται σε αυτό το άρθρο, μπορεί να τεθεί η βάση για την αποκρυστάλλωση ενός πολιτικού σχηματισμού ο οποίος θα φέρει εις πέρας αυτά που συνεπάγονται αυτών των απόψεων.

Οι βουλευτικές εκλογές στις 6 Μαΐου στην Ελλάδα πραγματοποιούνται εν μέσω φόβων οικονομικής κατάρρευσης. Οι Έλληνες καπιταλιστές έχουν πυ-

ροδοτήσει τη λαϊκή οργή επιβάλλοντας βάνανση λιτότητα, συμπεριλαμβάνοντας περικοπές θέσεων εργασίας, συντάξεων και δημοσίων υπηρεσιών. Πίσω από την ελληνική αστική τάξη βρίσκεται η ιμπεριαλιστική Ευρωπαϊκή Ένωση και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο το οποίο κυριαρχείται από τις Ηνωμένες Πολιτείες με το οποίο η ελληνική κυβέρνηση διαπραγματεύτηκε διάσωση ύψους 130 δισεκατομμυρίων ευρώ τον Φεβρουάριο για να αποφύγει την αθέτηση πληρωμής των δανειακών υποχρεώσεων της χώρας. Αυτό ήταν το δεύτερο «πακέτο σωτηρίας» σε διάστημα 2 ετών και, όπως στο πρώτο, ήταν στην πραγματικότητα μια διάσωση των δανειστών της χώρας – κυρίως των γαλλικών και των γερμανικών τραπεζών – καθώς και των ελληνικών. Οι βδέλες της ΕΕ είναι αποφασισμένες να εξασφαλίσουν ότι όταν η Ελλάδα πτωχεύσει, δεν θα παρασύρει μαζί της ολόκληρη την ευρωζώνη.

Για την ελληνική εργατική τάξη, η κρίση έχει γίνει καταστροφική. Οι μισθοί έχουν περικοπεί· η ανεργία ανέρχεται πάνω από το 20 τοις εκατό, αγγίζοντας 51 τοις εκατό για τους νέους. Οι άστεγοι έχουν αυξηθεί κατά 25 τοις εκατό στη διάρκεια του τελευταίου χρόνου ενώ ένας στους τρεις Έλληνες ζει κάτω από το επίσημο όριο της φτώχειας. Τα ποσοστά αυτοκτονίας έχουν εκτοξευθεί. Σε μία περίπτωση, η οποία συμβολίζει την οργή και την απελπισία του πληθυσμού, στις αρχές του Απριλίου, ο 77χρονος συνταξιούχος φαρμακοποιός Δημήτρης Χριστούλας αυτοπυροβολήθηκε με πιστόλι έξω από το κοινοβούλιο στην Πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα. Στο σημείωμα αυτοκτονίας του έγραψε ότι δεν μπορεί να αντικρίσει την προοπτική «να ψάχνω στους κάδους σκουπιδιών για φαγητό

και να γίνω βάρος στο παιδί μου» (στη διαδικτυακή *New York Times*, 5 Απριλίου).

Οι Έλληνες καπιταλιστές ηγέτες είναι περισσότερο από πρόθυμοι συνεργοί της Wall Street, των γερμανικών τραπεζών, της City of London και του γαλλικού Bourse. Οι ηγέτες της ΕΕ, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του ΔΝΤ – η λεγόμενη «τρίοικα» – συνεχώς τσαλαπατούν την εθνική κυριαρχία της Ελλάδας. Όταν ο τότε πρωθυπουργός Γεώργιος Παπανδρέου πρότεινε ένα δημοψήφισμα για το πακέτο λιτότητας που επιβλήθηκε από την ΕΕ τον προηγούμενο Νοέμβριο, οι ηγέτες της ΕΕ ορχήστρωσαν την απομάκρυνση και την αντικατάστασή του από τον Λουκά Παπαδήμο, πρώην αντιπρόεδρο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Ο εκθρονισμένος Παπανδρέου δεν ήταν σε καμία περίπτωση ένας αντίπαλος της λιτότητας της ΕΕ: ήταν ηγέτης του ΠΑΣΟΚ, ενός αστικού λαϊκίστικου κόμματος το οποίο κυβερνούσε από το 2009, επιβάλλοντας τις πιο βάρβαρες περικοπές που έχει αντικρίσει η χώρα από τον II Παγκόσμιο Πόλεμο. Τώρα με ηγέτη τον Ευάγγελο Βενιζέλο, το ΠΑΣΟΚ συνεχίζει να κυβερνά σε συνασπισμό με τους συντηρητικούς της Νέας Δημοκρατίας, που ηγείται ο Αντώνης Σαμαράς. Οι ηγέτες της ΕΕ έχουν απαιτήσει από την Ελλάδα να συμπεριλάβει στο σύνταγμά της την δέσμευσή της για να ξεπληρώσει τους τραπεζίτες. Αυτό θα δεσμεύει νομικά οποιαδήποτε κυβέρνηση προκύψει από τις εκλογές.

Ως προλεταριακοί διεθνιστές, έχουμε εναντιωθεί με συνέπεια στην ιμπεριαλιστική ΕΕ από θέση αρχής. Είχε αρχικά εγαθιδρυθεί ως βοήθημα του ΝΑΤΟ, την ιμπεριαλιστική στρατιωτική συμμαχία εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Από το ξεκίνημά της έχει υπάρξει ένας μηχανισμός μέσω του οποίου οι συνδιασμένες καπιταλιστικές δυνάμεις επιβάλλουν λιτότητα στις δικές τους εργατικές τάξεις. Οι κυρίαρχες δυνάμεις, που ηγείται η Γερμανία, υποτάσσουν τις πιο αδύναμες όπως την Ελλάδα, την Ιρλανδία, την Πορτογαλία και τα άλλα κράτη μέλη από την Ανατολική Ευρώπη. Κάτω από τη σημαία των «ευέλικτων αγορών εργασίας», η ΕΕ έχει ελαττώσει τα δικαιώματα των εργατικών σωματείων και έχει επιβάλλει χαμηλούς μισθούς και αβέβαια συμβόλαια εργασίας.

Η μιζέρια που επιβάλλεται στους Έλληνες εργαζόμενους αποτελεί ένα μοντέλο για παρόμοιες επιθέσεις στους εργάτες σε όλη την Ευρώπη. Η βαριά χρωμένη Ισπανία, με το υψηλότερο επίσημο ποσοστό ανεργίας στην Ευρώπη (24 τοις εκατό), συνταράχτηκε από μία 24ωρη γενική απεργία στις 29 Μαρτίου ενάντια στις περικοπές του προϋπολογισμού από την κυβέρνηση. Μία εβδομάδα νωρίτερα, μία 24ωρη γενική απεργία κατά της λιτότητας στην γειτονική Πορτογαλία ακινητοποίησε τα πε-

ρισσότερα μεταφορικά μέσα της χώρας. Δεν είναι μόνο στα φτωχότερα έθνη της Νότιας Ευρώπης όπου η εργατική τάξη βρίσκεται κάτω από επίθεση. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός έχει μειώσει δραστικά τους μισθούς και τις δαπάνες για την κοινωνική πρόνοια στην ίδια του τη χώρα. Το γερμανικό προλεταριάτο, η πιο δυνατή εργατική τάξη στην Ευρώπη, έχει την δυνατότητα να γίνει η αχίλλειος φτέρνα της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, αλλά όμως ηγείται από το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα. Στη κυβέρνηση από το 1998 έως το 2005, οι Σοσιαλδημοκράτες εφάρμοσαν δρακόντιες επιθέσεις κατά της εργατικής τάξης οι οποίες βοήθησαν να οξυνθεί η ανταγωνιστικότητα του γερμανικού ιμπεριαλισμού στην παγκόσμια αγορά.

Ενόψει ενός κύματος σοβινισμού εναντίον των Ελλήνων, οι σύντροφοί μας στο Σπαρτακιστικό Εργατικό Κόμμα της Γερμανίας έγραψαν: «Το εργατικό κίνημα στη Γερμανία πρέπει να κινητοποιηθεί σε αλληλεγγύη των Ελλήνων εργατών και όλων των άλλων θυμάτων των ιμπεριαλιστών της ΕΕ – σε τελευταία ανάλυση, θα έρθει αντιμέτωπο με παρόμοιες επιθέσεις στο άμεσο μέλλον» (ανατυπώθηκε στο *Workers Hammer* No. 211, Καλοκαίρι 2010). Τον προηγούμενο χρόνο οι σύντροφοί μας δήλωσαν ότι «δεν υπάρχει καμία διέξοδος για χώρες οφειλέτες όπως η Ελλάδα κάτω από την διευθέτηση που υπαγορεύεται από τη γερμανική αστική τάξη.» Σημειώνοντας ότι η Ελλάδα ίσως να είναι πολύ καλύτερα εάν χρεωκοπούσε και άφηνε την ευρωζώνη, προειδοποίησαν ότι, «ενώ αυτό ίσως προσφέρει ανακούφιση από τον κατήφορο, αφήνοντας την ευρωζώνη δεν θα μονώσει το ελληνικό προλεταριάτο από την παγκόσμια οικονομική ύφεση και την καπιταλιστική καταστροφή» (ανατυπώθηκε στο *Workers Hammer* No. 217, Χειμώνας 2011-2012).

Το κοινό νόμισμα έχει βοηθήσει τη γερμανική αστική τάξη να πραγματοποιήσει τεράστια κέρδη. Οι Έλληνες καπιταλιστές ηγέτες έχουν επίσης ωφεληθεί από την ΕΕ και φαίνονται αποφασισμένοι να διατηρήσουν το ευρώ, παρά το γεγονός ότι αποτρέπει την Ελλάδα από το να υποτιμήσει το δικό της νόμισμα για να μειώσει το χρέος της ή να αυξήσει την ανταγωνιστικότητα των εξαγωγών της. Η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση αντιτάχθηκε στην εισαγωγή του ευρώ και τόνισε ότι ένα κοινό νόμισμα σε διαφορετικές καπιταλιστικές χώρες δεν είναι βιώσιμο. Το 1997 γράψαμε: «Ο έλεγχος της ποσότητας των χρημάτων μέσα στα σύνορά του είναι ένα βασικό οικονομικό προνόμιο ενός αστικού κράτους,» και «επειδή ο καπιταλισμός είναι οργανωμένος στη βάση συγκεκριμένων εθνικών κρατών, το οποίο από μόνο του αποτελεί αιτία για επαναλαμβανόμενους ιμπεριαλιστικούς πολέμους για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, είναι

αδύνατον να ενώσεις ένα σταθερό Πανευρωπαϊκό αστικό κράτος» (*Workers Vanguard* No. 670, 13 Ιουνίου 1997). Εάν η Ελλάδα ήταν να οδηγηθεί έξω από το ευρώ – και την ΕΕ – υπό τον αντίκτυπο μαζικής αντίστασης στις πολιτικές πείνας που υπογορεύει η ΕΕ, θα ήταν μια ήττα για τους ιμπεριαλιστές και ένα βήμα μπροστά για την εργατική τάξη τόσο στην Ελλάδα όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Στο μεταξύ οι αγωνιστές της εργατικής τάξης στη Γερμανία και στις άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες πρέπει να εναντιωθούν στις ληστρικές απαιτήσεις του να πληρώσει η Ελλάδα το χρέος της.

Η εναντίωση στην ΕΕ είναι μία απαραίτητη αφετηρία για τις εργατικές τάξεις όλων των ευρωπαϊκών χωρών, αλλά δεν αποτελεί λύση από μόνη της. Η κρίση που διαδραματίζεται στην Ελλάδα – και απειλεί να συμπεριλάβει την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Ιρλανδία και την Ιταλία – απορρέει από το παγκόσμιο σύστημα του καπιταλισμού. Ο Ρώσος επαναστάτης ηγέτης Β.Ι. Λένιν στο έργο του, *Ιμπεριαλισμός, Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού*, το 1916 σημείωσε ότι: «Ο ιμπεριαλισμός είναι ο καπιταλισμός στο στάδιο εκείνο της ανάπτυξης, στο οποίο έχει διαμορφωθεί η κυριαρχία των μονοπωλίων και του χρηματιστικού κεφαλαίου,» και «έχει τελειώσει το μοίρασμα όλων των εδαφών της γης από τις μεγαλύτερες καπιταλιστικές χώρες.» (*Απαντα Λένιν*, τόμος 27, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, 1988). Ένα μικρό κλαμπ πλούσιων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων υποτάσσουν και καταπιέζουν τη μεγάλη πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού. Εξαρτημένες χώρες (όπως η Ελλάδα ή η Αργεντινή σήμερα) «που πολιτικά, τυπικά είναι ανεξάρτητες, στην πράξη όμως είναι μπλεγμένες στα δίκτυα της χρηματιστικής και διπλωματικής εξάρτησης.» (*Όπως παραπάνω*).

Στον ιμπεριαλισμό, κάθε χώρα γίνεται πιο στενά συνδεδεμένη με την παγκόσμια αγορά, ενώ η βιομηχανία γίνεται όλο και πιο συγκεντρωτική, θέτοντας τις βάσεις για την σοσιαλιστική οργάνωση της κοινωνίας. Όμως, ο καπιταλισμός βασίζεται σε ξεχωριστά έθνη κράτη τα οποία αναπόφευκτα έρχονται σε σύγκρουση μεταξύ τους στο κυνήγι για κέρδη και για νέες περιοχές εκμετάλλευσης. Το καπιταλιστικό έθνος-κράτος είναι γι' αυτό το λόγο εμπόδιο στην περαιτέρω ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Για την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους η μόνη διέξοδος είναι μέσω των σοσιαλιστικών επαναστάσεων που θα απαλλοτριώσουν την αστική τάξη και θα εγκαθιδρύσουν μία διεθνώς σχεδιασμένη οικονομία κάτω από την εργατική εξουσία.

Κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων χρόνων οι Έλληνες εργάτες έχουν οργανώσει πολλές 24ωρες ή 48ωρες γενικές απεργίες, προσπαθώντας να αντικρούσουν τις από κοινού επιθέσεις των Ευρω-

παίων ιμπεριαλιστών και της ελληνικής αστικής τάξης. Στο διάστημα πριν την ψηφοφορία στο κοινοβούλιο του τελευταίου πακέτου λιτότητας, οι εργάτες οργάνωσαν μία 48ωρη γενική απεργία. Την ημέρα που οι μειώσεις εγκρίθηκαν μια μαζική διαδήλωση συγκεντρώθηκε έξω από το κοινοβούλιο και έγιναν άγριες μάχες με αφηνιασμένους μπάτσους. Αλλά οι αμείληκτες επιθέσεις της κυβέρνησης στις δουλειές και στο επίπεδο διαβίωσης συνεχίζονται.

Η ελληνική εργατική τάξη έχει μία μακρά ιστορία μαχητικότητας και αυτοθυσίας. Αλλά ξανά και ξανά οι αγώνες της έχουν σπαταληθεί – ή έχουν συντριβεί – ως αποτέλεσμα της ρεφορμιστικής ηγεσίας της η οποία διασώζει την εξουσία της ελληνικής αστικής τάξης σε κρίσιμες στιγμές. Είναι απαραίτητη η ανάγκη για ένα διεθνιστικό επαναστατικό εργατικό κόμμα, βασισμένο στο πρόγραμμα του Λένιν και του Τρότσκι. Η Τροτσκιστική Ομάδα Ελλάδας (ΤΟΕ) είναι αφοσιωμένη στο χτίσιμο ενός τέτοιου κόμματος το οποίο θα παλέψει για εργατική επανάσταση σε ολόκληρη την περιοχή. Το πρόγραμμά μας είναι για τις Σοσιαλιστικές Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.

Η Ταξική Συνεργασία του ΚΚΕ

Οι δύο κύριες εργατικές ομοσπονδίες – η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ – διοικούνται από υποστηρικτές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, τα κόμματα που είναι πρωταρχικά υπεύθυνα για την προώθηση των μέτρων λιτότητας. Αυτοί οι ηγέτες των εργατικών σωματείων δεν κρατούν κανένα πρόσχημα εναντίωσης στην ΕΕ. Παρόμοια, σε όλη την Ευρώπη οι ρεφορμιστές ηγέτες της εργατικής τάξης είτε ξεκάθαρα είτε σιωπηρά αποδέχονται την ΕΕ, προωθώντας ψευδαισθήσεις για μία «κοινωνική Ευρώπη.»

Μία εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα είναι το ΚΚΕ το οποίο εναντιώθηκε στην ΕΕ και στην Συνθήκη του Μάαστριχτ το 1992, η οποία εξουσιοδότησε την εισαγωγή του ευρώ. Με το ΚΚΕ να κερδίζει έδαφος στις δημοσκοπήσεις, η σοσιαλδημοκρατική αριστερά στην Ελλάδα όπως το Ξεκίνημα (το ελληνικό τμήμα της Επιτροπής για Μία Εργατική Διεθνή) και η Μαρξιστική Φωνή, η οποία συνδέεται με τη Διεθνή Μαρξιστική Τάση, προωθούν ανοιχτά μια «αριστερή» συνεργασία του ΚΚΕ και του Σύριζα. Αλλά το ΚΚΕ απορρίπτει μία τέτοια συνεργασία κριτικάροντας σωστά τον Σύριζα ότι «είναι διαρκώς φιλοευρωπαϊκός» και για το γεγονός ότι «στο τέλος-τέλος έχει ψηφίσει τη συνθήκη του Μάαστριχτ» (*Wikinews.org*, 13 Μαΐου 2010).

Το ΚΚΕ έχει την υποστήριξη των πιο μαχητικών τμημάτων της ελληνικής εργατικής τάξης. Το συνδικαλιστικό του μέτωπο, το ΠΑΜΕ, υποστηρίζει ότι προσφέρει μία «ταξικά προσανατολισμένη» εναντίωση στους ξεπουλημένους γραφειοκράτες

της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, τους οποίους σωστά αποκηρύσσει για ταξική συνεργασία με τα αφεντικά και την κυβέρνησή τους. Όμως το ΚΚΕ δεν μπορεί να προσφέρει μία διέξοδο για την εργατική τάξη πέρα από τον κύκλο 24ωρων γενικών απεργιών, που ισοδυναμεί με μία μαχητική μορφή κοινοβουλευτικής ομάδας πίεσης. Το ΚΚΕ δεν έχει πρόγραμμα για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη. Είναι προσηλωμένο στον εθνικισμό ο οποίος είναι το κύριο εμπόδιο για το χτίσιμο ενός επαναστατικού εργατικού κόμματος στην Ελλάδα. Ένα στρατηγικό καθήκον για το χτίσιμο ενός επαναστατικού κόμματος είναι να κερδηθεί η εργατική βάση του ΚΚΕ στο διεθνιστικό πρόγραμμα των Μπολσεβίκων του Λένιν και του Τρότσκι.

Το ΚΚΕ έχει υιοθετήσει, τουλάχιστον στα χαρτιά, ένα αριστερό προφίλ ενάντια στους Έλληνες καπιταλιστές και ενάντια στην αντεργατική λιτότητα. Στα δοκίμια από τα συνέδρια του κόμματος και πιο συγκεκριμένα στις αναρτήσεις στο διαδίκτυο, το ΚΚΕ απαγγέλει με στόμφο ρητορική που ακούγεται μαρξιστική. Μέχρι που αναφέρει στην Απόφαση του 18ου Συνεδρίου του ΚΚΕ για το Σοσιαλισμό ότι: «Στη θέση του αστικού στρατού και των σωμάτων καταστολής, που έχουν διαλυθεί εξ ολοκλήρου, δημιουργούνται νέοι θεσμοί, στη βάση της ένοπλης επαναστατικής πάλης για τη συντριβή της αντίστασης των εκμεταλλευτών και την υπεράσπιση της Επανάστασης» (www.kke.gr, Φεβρουάριος 2009).

Αυτή η αριστερή ρητορεία είναι κατά πολύ λόγια του αέρα, όπως φαίνεται από τις πραγματικές πράξεις του ΚΚΕ. Για παράδειγμα, για το ζήτημα του καπιταλιστικού κράτους, «ο αστικός στρατός και τα σώματα καταστολής» το πραγματικό πρόγραμμα του ΚΚΕ είναι κοινός ρεφορμισμός. Σε ένα άρθρο στον *Ριζοσπάστη* (25 Μαΐου 2011), το ΚΚΕ αναφέρεται σε μία συνάντηση της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων στην οποία παραβρέθηκαν μέλη του. Ο εκπρόσωπος του ΚΚΕ, Σπύρος Χαλβατζής, έκανε διάλεξη στους μπάτσους ότι «ο ρόλος της Αστυνομίας δεν πρέπει να είναι κατασταλτικός απέναντι στο λαϊκό κίνημα, αλλά πρέπει να έχει ως πρωταρχικό ρόλο τη δίωξη του εγκλήματος.» Οι μπάτσοι, μαζί με τα δικαστήρια, τις φυλακές και το στρατό, αποτελούν τον πυρήνα του αστικού κράτους, το οποίο ο Λένιν περιέγραψε ως την «“ιδιαιτέρη δύναμη καταπίεσης” του προλεταριάτου από την αστική τάξη, των εκατομμυρίων εργαζομένων από μερικές χούφτες πλουσίων» (*Άπαντα Λένιν*, Τόμος 33, *Κράτος και Επανάσταση*, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1986). Σήμερα στην Ελλάδα, η αντιδραστική εκστρατεία ενάντια στο «έγκλημα» είναι το πρόσημα για να μαζέψουν εκατοντάδες μετανάστες

και να τους πετάξουν μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ένα Λενινιστικό κόμμα θα πάλευε ενάντια στον εθνικό σοβινισμό, ο οποίος ενισχύεται από τους καπιταλιστές ηγέτες, κυρίως ενάντια στην Τουρκία, τον ιστορικό εχθρό της Ελλάδας, καθώς και ενάντια στις γειτονικές βαλκανικές χώρες. Μέσα στο πλαίσιο του ελληνικού εθνικισμού ο οποίος αυξάνεται από το ποδοπάτημα της εθνικής κυριαρχίας της χώρας από την ΕΕ, η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει μία ρατσιστική καμπάνια ενάντια στους μετανάστες, ανοίγοντας νέα κέντρα κράτησης και συλλαμβάνοντας εκατοντάδες. Οι επιθέσεις ενάντια των μεταναστών έχουν αυξηθεί καθώς φασιστικές οργανώσεις όπως η Χρυσή Αυγή έχουν ξεθαρρέψει.

Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των καταπιεσμένων εθνικοτήτων και των μεταναστών είναι απαραίτητη για την ενότητα της εργατικής τάξης στην πάλη για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Ο εθνικισμός θέτει τους εργάτες διαφορετικών εθνικοτήτων τον ένα ενάντια στον άλλο, δηλητηριάζοντας την ταξική συνείδηση και βοηθώντας τους καπιταλιστές στο να μειώσουν τους μισθούς όλων των εργατών. Εργάτες από την Αλβανία, την Νότια Ασία, την Αφρική και από αλλού πρέπει να τραβηχτούν σε κοινή πάλη στο πλευρό των Ελλήνων και Ελληνίδων ταξικών αδερφών τους. Μία ηγεσία ταξικής πάλης στα εργατικά σωματεία θα πάλευε για δουλειές για όλους και για πλήρη πολιτικά δικαιώματα για τους μετανάστες.

Το ΚΚΕ έχει την κοινωνική δύναμη να κινητοποιήσει δυνατά τμήματα των εργατών στην υπεράσπιση των μεταναστών και να καθαρίσει το φασιστικό δηλητήριο από τους δρόμους, αλλά ο εθνικισμός τους αποτελεί εμπόδιο σε μια τέτοια προοπτική. Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, ένα έντονο κύμα ελληνικού σοβινισμού για τη Μακεδονία συνετέλεσε στην αύξηση της Χρυσής Αυγής. Όταν η πρώην Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας συμπεριέλαβε τη λέξη «Μακεδονία» στο όνομά της, άφισες σε όλη την Ελλάδα δήλωναν, «Η Μακεδονία Είναι Ελληνική!» Τότε γράψαμε ότι «η αντίδραση του ΚΚΕ στο παλιρροιακό κύμα του σοβινισμού είναι μία συνεχής συνθηκολόγηση στον ελληνικό εθνικισμό,» ο οποίος εκφράστηκε σε δηλώσεις του ΚΚΕ όπως: «δεν επιτρέπουμε σε κανένα ξένο εθνικιστή να διεκδικήσει ούτε ένα εκατοστό ελληνικής γης» (μετάφραση από την εφημερίδα *Workers Vanguard* No. 565, 11 Δεκεμβρίου 1992). Το άρθρο μας απαιτούσε: «**Για το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης της Μακεδονίας, συμπεριλαμβανομένων των Ελλήνων Μακεδόνων! Για πλήρη δημοκρατικά δικαιώματα των μειονοτήτων στην Ελλάδα! Για την Σοσιαλιστική Ομο-**

σπονδία των Βαλκανίων, συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας!»

Σε αντίθεση με τον προλεταριακό σοσιαλισμό του Μπολσεβίκικου Κόμματος των Λένιν και Τρότσκι, το ΚΚΕ ασπάζεται τον εθνικιστικό λαϊκισμό. Αυτό είναι εμφανές στις ανεξάντλητες αντιμαρξιστικές απαιτήσεις για «λαϊκή εξουσία», οι οποίες μερικές φορές εκφράζονται στην παράλογη σύζευξη για την «εργατική λαϊκή εξουσία». Για παράδειγμα, υποστηρίζουν ότι «ο βασικός στόχος του λαϊκού κινήματος πρέπει να είναι η ανατροπή του καπιταλισμού. Η μόνη διέξοδος είναι η εργατική λαϊκή εξουσία με αποδέσμευση από την ΕΕ και μονομερή διαγραφή του χρέους. Δεν υπάρχει άλλη λύση για τον λαό» («The List of The Measures Included in the New Memorandum» «Η Λίστα Μέτρων που Περιλαμβάνονται στο Νέο Μνημόνιο», <http://inter.kke.gr>, 16 Φεβρουαρίου, δική μας μετάφραση).

Κάνοντας κήρυγμα για τα κοινά συμφέροντα του «λαού», το ΚΚΕ διαλύει το προλεταριάτο μέσα στο σύνολο του πληθυσμού και καλύπτει τις ταξικές διαίρεσεις της αστικής κοινωνίας. Με τα χέρια της στους μοχλούς της παραγωγής, η εργατική τάξη είναι η μόνη δύναμη που έχει την ισχύ και το αντικειμενικό συμφέρον να ανατρέψει τον καπιταλισμό. Τα συμφέροντα των Ελλήνων καπιταλιστών, που αποκτούν τα κέρδη τους από την εκμετάλλευση των εργατών, και τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, δεν μπορούν να συμβιβαστούν. Οι καπιταλιστές είναι άρρηκτα δεμένοι με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και στρέφονται προς αυτές για βοήθεια ώστε να καταστείλουν την εργατική τάξη. Οι μικροαστοί διαμορφώνουν ένα ετερογενές στρώμα ανάμεσα στους καπιταλιστές και στους εργάτες, όλοι, από δασκάλους, σε μικροκτηματίες, σε φοιτητές. Σε αυτό εμπεριέχεται ένα σημαντικό κομμάτι του ελληνικού πληθυσμού που εργάζεται σε οικογενειακές επιχειρήσεις. Η μεγάλη επιρροή του εθνικιστικού λαϊκισμού στην ελληνική κοινωνία οφείλεται στο γεγονός ότι το βιομηχανικό προλεταριάτο είναι πολύ μικρό και οι μικροαστοί της πόλης είναι αντίστοιχα πολλοί.

Το όραμα του ΚΚΕ για «σοσιαλισμό» αποτελεί ένα αντιδραστικό πρόγραμμα εθνικής αυτάρκειας βασισμένο στην εκμετάλλευση των υποτιθέμενων φυσικών πηγών πλούτου, συμπεριλαμβάνοντας ενεργειακές πηγές μόνο μέσα στην Ελλάδα. Αυτό που το ΚΚΕ οραματίζεται είναι μία ποικιλία του «σοσιαλισμού σε μία μόνη χώρα», το δόγμα που υιοθέτησε ο Στάλιν στα τέλη του 1924 όταν η γραφειοκρατία σφετερίστηκε την εξουσία σε μία πολιτική αντεπανάσταση η οποία οδήγησε στον εκφυλισμό του σοβιετικού εργατικού κράτους. Ο «σοσιαλισμός σε μία μόνη χώρα» εξέφρασε τον εθνικιστικό οπορτουνισμό της σοβιετικής γραφειοκρα-

τίας και πήγε ενάντια στο ιστορικά επαναστατικό, διεθνιστικό πρόγραμμα του Μπολσεβίκικου Κόμματος. Το δόγμα αυτό παρείχε στη Σταλινική γραφειοκρατία μία ιδεολογική δικαιολόγηση για την μετατροπή των ξένων Κομμουνιστικών κομμάτων σε διαπραγματευτικές μάρκες σε μία απατηλή αναζήτηση για «ειρηνική συνύπαρξη» με τον ιμπεριαλισμό. Ο Λένιν είχε εξηγήσει σε ένα συνέδριο του Μπολσεβίκικου Κόμματος το 1919: «Ζούμε όχι μόνο σε κράτος, αλλά και σε σύστημα κρατών, και η ύπαρξη της Σοβιετικής Δημοκρατίας δίπλα στα ιμπεριαλιστικά κράτη για ένα μακρόχρονο διάστημα είναι αδύνατη. Στο τέλος-τέλος θα νικήσει είτε το ένα σύστημα, είτε το άλλο» (*Απαντα Λένιν*, Τόμος 38, Έκθεση Δράσης της Κεντρικής Επιτροπής 18 Μαρτίου 1919, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1988).

Παρά τον εκφυλισμό της υπό τον Σταλινισμό, εμείς οι Τροτσικιστές υπερασπιστήκαμε τη Σοβιετική Ένωση, και παλέψαμε για εργατική πολιτική επανάσταση ενάντια στην Σταλινική γραφειοκρατία, της οποίας οι πολιτικές κατευνασμού του ιμπεριαλισμού υπονόμωσαν την ύπαρξη του εργατικού κράτους. Η καπιταλιστική αντεπανάσταση στη Σοβιετική Ένωση το 1991-92, μετά από δεκαετίες στρατιωτικής και οικονομικής πίεσης από τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό, έδειξε κατηγορηματικά την χρεωκοπία του Σταλινισμού. Εάν ο «σοσιαλισμός σε μία μόνη χώρα» ήταν αδύνατος στη Σοβιετική Ένωση, η οποία κάλυπτε το ένα έκτο της επιφάνειας της γης και ήταν πλούσια σε ορυκτό πλούτο, στα πλαίσια της Ελλάδας είναι απλά γελοίο.

Η Ιστορία των Προδοσιών του ΚΚΕ

Τον Φεβρουάριο, καθώς το ελληνικό κοινοβούλιο συζητούσε το δεύτερο πακέτο σωτηρίας και εργάτες απ' έξω πάλευαν με την αστυνομία, κυβερνητικός εκπρόσωπος επανέφερε το φάντασμα του εμφυλίου πολέμου. Η ηγέτης του ΚΚΕ Αλέκα Παπαρήγα απάντησε με το να αναφερθεί στην καταστολή των Κομμουνιστών από την ελληνική αστική τάξη την δεκαετία του 1940. Ο Εμφύλιος Πόλεμος του 1946-49 συνεχίζει να στοιχειώνει όλες τις πλευρές στην Ελλάδα του σήμερα. Για την ελληνική αστική τάξη το ΚΚΕ, το παλαιότερο κόμμα στην Ελλάδα, ενσωματώνει το μίσος της εργατικής τάξης και της αγροτιάς για την εξουσία της αστικής τάξης. Στην πραγματικότητα είναι παρωδία ότι το ΚΚΕ διατηρεί μια φήμη ως ένα μαχητικό αγωνιστικό κόμμα κατά του καπιταλισμού η οποία βασίζεται στην Αντίσταση κατά της Ναζιστικής κατοχής και του συνεπακόλουθου Εμφυλίου Πολέμου.

Η μεγάλη ιστορία με τις προδοσίες του ΚΚΕ κατά του ελληνικού προλεταριάτου ξεκινάει με την Στα-

λινοποίηση του κόμματος στα τέλη της δεκαετίας του 1920. Το ΚΚΕ πιστά ακολούθησε κάθε διαστρέβλωση της πολιτικής που προερχόταν από την Σταλινική ηγεσία της Σοβιετικής Ένωσης. Κατά την διάρκεια της οικονομικής κρίσης της δεκαετίας του 1930, η Ελλάδα τραντάχτηκε από μαζικές εργατικές απεργίες, με πιο αξιόλογη την γενική απεργία στη Θεσσαλονίκη τον Μάιο του 1936. Το ΚΚΕ κυριαρχούσε σε ολόκληρο το κίνημα της εργατικής τάξης και είχε ισχυρή υποστήριξη στην επαρχία. Αλλά το ΚΚΕ υπέταξε την πάλη για την εξουσία της εργατικής τάξης για να επιδιώξει μια συμμαχία με το αστικό Κόμμα των Φιλελευθέρων, ανοίγοντας το δρόμο για την στρατιωτική δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά. Όπως εξήγησαν οι Τροτσκιστές πρόγονοί μας:

«Αντί να οργανώσουν τους εργάτες για αποφασιστική **επαναστατική** δράση και να τραβήξουν τους αγρότες της επαρχίας στην πάλη, κατά τη διάρκεια των κρίσιμων μηνών μεταξύ του Απριλίου και του Αυγούστου του 1936, όταν η εργατική τάξη βρισκόταν σε βαθύ επαναστατικό αναβρασμό, οι Σταλινικοί απασχολούνταν με μία εκστρατεία για να πιάσουν το Κόμμα των Φιλελευθέρων να οργανώσει μαζί τους ένα Λαϊκό Μέτωπο. Όμως, το Κόμμα των Φιλελευθέρων, είχε ακούσει την φωνή του αφέντη του και απέρριψε την Σταλινική πρόταση. Ήταν απασχολημένο στο να ανοίξει το δρόμο για τον Μεταξά.»

– «Ο Εμφύλιος Πόλεμος στην Ελλάδα,» *Τέταρτη Διεθνής*, Φεβρουάριος 1945 (δική μας μετάφραση).

Μακριά από το να σχηματίσουν μία συμμαχία με το ΚΚΕ εναντίον της δεξιάς πτέρυγας της αστικής τάξης, οι Φιλελεύθεροι ενώθηκαν με τη δεξιά για να τσακίσουν τους εργάτες.

Κατά τη διάρκεια της βάνανσης Ναζιστικής κατοχής της Ελλάδας στον II Παγκόσμιο Πόλεμο, το ΚΚΕ εγκαθίδρυσε τον εαυτό του ως τον ηγέτη της Αντίστασης. Οι Έλληνες εργάτες και αγρότες σύρρεαν στην στρατιωτική πτέρυγα της Αντίστασης – στον ΕΛΑΣ – και πάλεψαν ηρωικά ενάντια τόσο κατά της Ναζιστικής κατοχής όσο και κατά των αντικομμουνιστών δοσίλογων της ελληνικής αστικής τάξης όπως ο Στρατηγός Ζέρβας, ένα εργαλείο των Βρετανών ιμπεριαλιστών, ο οποίος επίσης συνεργάστηκε με τους Ναζί. Μέχρι τη στιγμή που οι γερμανικές δυνάμεις αποσύρθηκαν από την Ελλάδα, ολόκληρη η χώρα ήταν στα χέρια των μαχητών του ΕΛΑΣ και η μισητή ελληνική αστική τάξη ήταν στο έλεός τους.

Όμως, η προδοσία της ηγεσίας του ΚΚΕ έκλεψε τη νίκη από τους εργάτες και τους αγρότες. Οι Σταλινικοί μπήκαν στην καπιταλιστική κυβέρνηση και, τον Φεβρουάριο του 1945, υπέγραψαν τη Συνθήκη της Βάρκιζας, αποπλίζοντας τους αγωνιστές της αντίστασης που ηγούνταν το ΚΚΕ και παρέδωσε την εξουσία πίσω στην άθλια ελληνική αστική τάξη. Με αυτή την πράξη, το ΚΚΕ ασπάστηκε την

αντεπαναστατική προοπτική του Στάλιν, ο οποίος, στο Συνέδριο της Τεχεράνης με τον Τσώρτσιλ και τον Ρούσβελτ το 1943, συμφώνησε ότι η Ελλάδα θα παραμείνει καπιταλιστική και κάτω από το δάχτυλο του βρετανικού ιμπεριαλισμού. Χιλιάδες Κομμουνιστές σκοτώθηκαν στον επακόλουθο Εμφύλιο Πόλεμο. Μετά και την οριστική ήττα του Δημοκρατικού Στρατού του ΚΚΕ το 1949, χιλιάδες αναγκάστηκαν σε εξορία. Αυτούς που δεν κατάφεραν να φύγουν τους μάζεψαν και τους έβαλαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης σε νησιά φυλακές. Εκεί ήταν αντικείμενα βασανιστηρίων εκτός και αν αποκήρυτταν το κόμμα. Το ΚΚΕ ήταν παράνομο για δεκαετίες και τα μέλη του στη μαύρη λίστα.

Αυτό που έγραψαν οι σύντροφοι της Τέταρτης Διεθνούς στο τέλος του II Παγκοσμίου Πολέμου παραμένει αληθές για τον ρόλο των Σταλινικών σε όλη την διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου:

«Οι ελληνικές μάζες φλέγονταν από επαναστατική αποφασιστικότητα και επιθυμούσαν να προετοιμάσουν την ανατροπή όλων των καταπιεστών τους – Ναζί και Ελλήνων. Αντί να παρέχουν στο μαζικό κίνημα ένα επαναστατικό πρόγραμμα, παρόμοιο με το Μπολσεβίικο πρόγραμμα του 1917, και να προετοιμάσουν τις μάζες για την κατάκτηση της εξουσίας, οι Σταλινικοί οδήγησαν το κίνημα στο αδιέξοδο του Λαϊκού Μετώπου. Οι Σταλινικοί, οι οποίοι απολάμβαναν ουσιαστικά την ηγεμονία του μαζικού κινήματος, ενώθηκαν με μερικούς μικροαστούς πολιτικούς, δικηγόρους, καθηγητές, οι οποίοι δεν είχαν ούτε μάζες να τους ακολουθούν ούτε επιρροή, και τεχνητά προσπάθησαν να περιορίσουν την πάλη στην διεκδίκηση της καπιταλιστικής δημοκρατίας.» (Όπως παραπάνω).

Σήμερα το ΚΚΕ συνεχίζει την Σταλινική παράδοση του λαϊκού μετώπου και της ταξικής συνεργασίας η οποία ιστορικά έχει αφοπλίσει πολιτικά την εργατική τάξη και την έχει δέσει στην ελληνική αστική τάξη.

Ο Ιμπεριαλισμός και ο Ελληνικός Καπιταλισμός

Ο εξαρτημένος χαρακτήρας του σύγχρονου ελληνικού κράτους δεν ξεκίνησε με την προσχώρησή του στην ΕΕ, αλλά είχε σφραγιστεί από την γέννησή του. Στη συνθήκη στην οποία λαξεύτηκε ένα ανεξάρτητο ελληνικό κράτος μέσα από την παρακμή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας τον Μάιο του 1832, κανένας Έλληνας δεν ήταν παρόν – μόνο εκπρόσωποι από τις «προστάτιδες» δυνάμεις: τη Βρετανία, τη Γαλλία και τη Ρωσία. Ένας απολυταρχικός μονάρχης – ο Όθωνας της Βαυαρίας – επιβλήθηκε στη νέα χώρα. Σε ολόκληρο τον 19^ο αιώνα η Ελλάδα ήταν ένα πιόνι της βρετανικής διπλωματίας, κυρίως απέναντι στην τσαρική Ρωσία. Παρά τις αρχικές προσπάθειες να εξυγχορονιστεί η χώρα, η Ελλάδα παρέμεινε συντριπτικά αγροτική, η οποία ήταν εξαρτημένη από τις εξαγωγές σταφίδας. Ενώ υπήρχε ελάχιστη επένδυση στη βιομηχα-

νία, αναπτύχθηκε μια πολύ πλούσια εμπορική αστική τάξη, βασισμένη στα εμπορικά πλοία και αργότερα, στις τραπεζικές επιχειρήσεις.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1830, για να μπορέσει να πληρώσει για τον πόλεμο ενάντια στους Οθωμανούς Τούρκους, η ελληνική κυβέρνηση υπέγραψε δάνεια στη City of London με ολέθριους όρους. Μέχρι τη δεκαετία του 1880 τα ελληνικά χρέη προς τη Βρετανία υπερέβαιναν τα 630 εκατομμύρια δραχμές, η εξυπηρέτηση του χρέους ισοδυναμούσε με το ένα τρίτο από τα έσοδα του κράτους. Όταν η αγορά σταφίδας κατέρρευσε, η Ελλάδα χρεοκόπησε. Αυτή η χρεοκοπία καθιέρωσε ένα μοτίβο το οποίο συνεχίζεται ως και σήμερα. Η πολιτική του βρετανικού ιμπεριαλισμού προς την Ελλάδα είχε προσαρμοστεί στη χρήση δανείων με στόχο την υποταγή της χώρας και την πλήρη οικονομική και διπλωματική εξάρτησή της. Μετά τον II Παγκόσμιο Πόλεμο, στην μετέπειτα φάση του ελληνικού Εμφυλίου Πολέμου, οι Ηνωμένες Πολιτείες αντικατέστησαν τον παρακμάζοντα βρετανικό ιμπεριαλισμό στην Ελλάδα, και παρόμοια χρησιμοποίησαν τη βοήθεια και τα δάνεια ως ένα όπλο για να υποτάξουν τη χώρα.

Η ελληνική αστική τάξη ήταν πάντα εξαρτημένη από την μία ή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη ώστε να διασφαλίσει τη θέση της, όπου από κοινού εκμεταλλεύονταν το ελληνικό προλεταριάτο. Τέτοιου είδους σχέσεις εξάρτησης είναι αναπόφευκτες όσο υπάρχει ο ιμπεριαλισμός. Η μόνη διέξοδος είναι ο δρόμος που πήραν οι Ρώσοι εργάτες και αγρότες στην Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. Κάτω από την ηγεσία των Μπολσεβίκων των Λένιν και Τρότσκι, κατέλαβαν την κρατική εξουσία, απαλλοτρίωσαν την καπιταλιστική τάξη και τους γαιοκτήμονες και έδωξαν μακριά την τσαρική απολυταρχία και την κρατική εκκλησία. Ο Λένιν εγκαθίδρυσε την Τρίτη (Κομμουνιστική) Διεθνή ως το παγκόσμιο κόμμα της προλεταριακής επανάστασης, έχοντας επίγνωση ότι, για να επιβιώσει η εργατική επανάσταση στην καθυστερημένη Ρωσία, έπρεπε να επεκταθεί στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες – κυρίως στη Γερμανία.

Ο προλεταριακός διεθνισμός είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για την εργατική τάξη σε όλη την Ευρώπη, η οποία πρέπει να παλέψει ενάντια στις επιθέσεις της κάθε εθνικής αστικής τάξης και ενάντια στους ληστές βαρώνους της ΕΕ. Οι εργάτες στις

ιμπεριαλιστικές χώρες, παλεύοντας ενάντια στις «δικές τους» αστικές τάξεις, έχουν τη δυνατότητα να δώσουν ένα χτύπημα υπέρ της υπεράσπισης των συμφερόντων όλων εκείνων στην Ευρώπη και παγκοσμίως οι οποίοι συνθλίβονται κάτω από την φτέρνα του ιμπεριαλισμού. Σε χώρες όπως η Βρετανία και η Γερμανία, εργάτες μετανάστες από την Ελλάδα, την Τουρκία και αλλού, φέρνουν μαζί τους παραδόσεις μαχητικής πάλης και σχηματίζουν έναν οργανικό δεσμό με τους αγώνες στις χώρες καταγωγής τους.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση ξεκάθαρα θέτει την ανάγκη να ξεφορτωθεί τον κύκλο της ανόδου και της πτώσης του καπιταλισμού. Αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από εργατικές επαναστάσεις οι οποίες απαλλοτριώνουν τους υπερβολικά πλούσιους εκμεταλλευτές και αναδιοργανώνουν την παραγωγή με σκοπό να ικανοποιήσουν τις ανθρώπινες ανάγκες. Για να μεταμορφώσουν την εργατική τάξη σε μία τάξη που παλεύει για την εξουσία στην κεφαλή όλων των καταπιεσμένων, απαιτείται η ηγεσία ενός επαναστατικού κόμματος.

ΤΟΕ – Τροτσκιστική Ομάδα Ελλάδας

Για οποιαδήποτε επικοινωνία γράψτε στην

διεύθυνση:

T.Θ. 8274

T.K. 10210

Αθήνα

ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση

Spartacist@hotmail.com

www.icl-fi.org

εκτυπώθηκε στο τυπογραφείο ΜΟΡΦΗ